

*guggolva megtermékenyítik az anyaföldet.
Én ősi szövetség hitét érzem belül.
Vénülök, de mindegyre jobb szimattal
az élet életszagát*

*érzem, a Föld vegetációillatát.
Pöfögések öntisztulását vélő remény
együgyűségével már bizakodom —
mint bortól virág.*

Napló

*Megáll a szívem — rozoga
pokolgép — hervadt-arany
lomb alatt, levél alatt vagy lepkeszárny-
emlékezetű sátor árnyékában.*

*Fém-szövet-ernyő alatt, mint odahullt
csonthéjas aszalt gyümölcs megégetett
csírája, csíráképtelen magva, mint megkukult
remény az eljövendő sarjadáshoz.*

*Mint lezuhant levél — már fémesen.
Mint a száraz, lepattant gally a szélben.
Vagy mint a vén fa odva — porladozik,
míg fönt a fél-koronát a háncs élteti...*

ACZÉL GÉZA

Öreg bokréta

1

*súlyosat lép
aki nem siet
lórúgásoktól döng a kerítés
zsíros föld
zsíros kalap
szeplős gyermekkorát dobálja az ég
indulatok a cséplést túlkiáltják
don quijote kopogtat süppedt ablakon
bikafejekben kiáltványok lógnak
hagyja könyveit a magyar parasztságra*

frissen locsolt templomok virága
szívja a port
öregék szemét
menne ki maradna
mert egymást gyűrik betonutak sodra
kertek alá kapó tavaszi szelek
van a tejpor
s megvető magány húzza vissza
legelni szemek alá a jámbor tehenet
gyökerek reménye újra megfogán
,ha a föld isten kalapja'
perspektívát lök a nyelvek alá
városból partizánok
egy kocsmá is elég
csak az nagy legyen
hagyja könyveit a magyar parasztságra
szarva szúrjon
és vad legyen a falu bikája
koma ipa nászom
szeresd a hazát

2

düh
kiloccsan két köpés közt megáll
az alkony óriás kaszája
vigyázó szemek szűrnak át a csöndön
elküldött fiakon kéreg puhul
bizalmatlan macskák hátán kakasok
,az a legény aki állja'
dörgések a nagy terek felé
csizmán szalonna
gyomorban leves
betegre szikkadt önérzetek mögül
felgőzöl a trágya
rázóldül fű és szomszédokra les
ráncok hosszában mert keresztben már nem fér
sebekre újat kaparnak
pirkadati piacozáskor
még sosem rakták saroglyára a hazát
kis bűnök át a kerítésen
dal bentről szakadva
padokon fajemberek és korcs kutyák
halottsirató kamerák közt cifrál
villanydrótokig tűzoltó egylet
százéves fölénye
gép jön ló pisil
mikrogondokkal ősi vágyak laza
kontúrjai ülnek a szekérre

zsigerek mélyvizében
 megülepedett hordalék
 városokból kiutált kétlábú zászlók
 sorsa mindig ugyanaz
 hetyke gesztusok öreg bokkrétája
 csillagot virít az asztalok alatt
 hiányok sokadik dimenzióját
 forgatja föl a tegnapi élet
 állnak ősi dachban lemerevedve
 az egykori cselédek
 csak a szalmakazlak vannak mindig úton
 galamb a verandára odatoj
 valami mindig bűzlik
 valahol mindig nyit virág
 nagyra nőtt legények zsebében
 magyar falu
 merre nézzen a tehenek szarva?
 az eperfáról hull még a levél?
 hűségük beledől szemével az éjszakába
 köldökzsinór vékonyul
 s a gyermek nem remél
 mérnök elfogult
 felezővonalakat nem körzöz a vér
 szarvas nyolcadik bőrét nyúzza
 kanyaroknál dózsa visszanéz
 még mindig szép bikafejekből madár
 hagyja könyveit a magyar parasztságra
 csizmákból kérdőjelek
 menne ki maradna

